

עפ"ת (חיפה) 68190-05-25 - נחמוקה אורן נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 68190-05-25 - נחמוקה אורן נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 68190-05-25

נחמוקה אורן

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[02.07.2025]

כבוד השופט זיו אריאלי

פסק דין

לפניי ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה בעכו מיום 11.5.25 [תת"ע 11268-01-24] במסגרתה דחה את

בקשת המערער להורות על ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו.

בתמצית: בעניינו של המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות מופרזת [תקנה 54(א) לתקנות

התעבורה] על פי כתב האישום, ביום 20.1.24 נהג הנאשם ברכבו בכביש 859, במהירות של 144 קמ"ש, בעוד

המהירות המרבית המותרת היא 90 קמ"ש. המערער זומן כדין לדיון ביום 17.4.24.

ביום 16.4.24 הוגשה על ידי ב"כ המערער בקשה לדחיית הדיון ובית המשפט נעתר לבקשה. לאחר שנדחה הדיון עוד

מספר פעמים נקבע דיון ליום 5.5.25. במועד זה לא הייתה התייצבות של המערער או של בא כוחו. משכך, הורשע

המערער בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום (נוכח הוראת סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי). בו ביום נגזר

דינו של המערער, הושת עליו עונש של פסילה על תנאי בת חודשיים למשך שנתיים, וכן תשלום קנס בסך 1,500 ₪.

ביום 6.5.25 הוגשה בקשה לביטול פסק הדין. בבקשה נטען כי בא כוח המערער ביקש מעו"ד אחר להופיע בשמו

ובמקומו, אך בשל עומס תיקים באותו יום, החמיץ אותו עו"ד את הדיון. המשיבה התנגדה לבקשה. נטען כי לא צורף

לבקשה תצהיר, כי המערער זומן כדין וכי הטעם בבקשה לאי התייצבות - אינה מצדיקה ביטול של פסק הדין.

בהחלטה מיום 11.5.25 דחה בית המשפט קמא את הבקשה. נקבע כי די באי הגשת תצהיר כדי להביא לדחיית

הבקשה. לגופו של עניין - טעות של עורך הדין אינה מצדיקה או הופעה לדיון. נקבע בנוסף כי המערער העלה טענה

כללית לקיומו של חשש לעיוות דין, ללא פירוט נוסף ומשכך אין לקבל את טענתו בעניין זה. מעבר לכך - העונש

שהוטל עליו מידתי ומתון.

מכאן הערעור. בהודעת הערעור נטען על ידי המערער, לראשונה, כי בית המשפט קמא לא קנה סמכות לדון את המערער בהיעדרו, שכן סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, הקובע חזקת הודיה באי התייצבות נאשם לדיון - אינה מתקיימת כאשר המערער מיוצג. עוד נטען, ואף זאת לראשונה, כי קיים חשש לעיוות דין שכן השוטר רושם הדו"ח לא רשם פרטים מלאים אודות אופן תיעוד ביצועה של העבירה. המשיבה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט קמא.

שמעתי את טיעוני הצדדים, וסבורני כי בנסיבות העניין יש מקום לתת למערער את יומו בבית המשפט, ולו לפנים משורת הדין.

אפתח ואציין כי אין בידי לקבל את טענת המערער בדבר "היעדר סמכות" לדון את המערער בהיעדרו (בשל היותו מיוצג). ראשית, לא קיבלתי כל הסבר מדוע לא ניתן היה להעלות טענה זו בפני הערכאה הדיונית, ומדוע טענה זו עולה לראשונה בשלב הערעור. די בכך כדי להוביל לדחייתה. שנית, ולגופו של עניין, לא מצאתי כי יש ממש בטענת הסנגור. סעיף 240(א) קובע כי בעבירות מסוימות לפי פקודת התעבורה (דוגמת העבירה בה הורשע המערער), יחולו סדרי דין מיוחדים. ס"ק (2) קובע כי:

נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו

משמע, היעדר התייצבות נאשם למשפט - כמוהו כהודאה בעובדות כתב האישום, אלא שבמקרים בהם מיוצג הנאשם והסנגור מתייצב - אין בהיעדרו של הנאשם כדי להוות הודאה כאמור. אין כל בסיס לטענת המערער, כי מרגע שנוטל עו"ד את ייצוגו של נאשם - לא קמה הוראת סעיף 240(א)(2) הנ"ל, ולא ניתן לראות בהיעדר המערער והסנגור יחדיו, כהודאה בעובדות כתב האישום. לטעמי, מוסמך גם מוסמך בית המשפט, גם בעניינו של נאשם המיוצג על ידי עו"ד, להרשיע את הנאשם ככל שהוא ובא כוחו אינם מתייצבים לדיון אליו נשלחה הזמנה כדיון.

אלא שסמכות לחוד ושיקול דעת לחוד. ולעניין זה מסור לבית המשפט שיקול הדעת אם לראות באי ההתייצבות כהודאה, אם לאו. בענייננו, והגם שבית המשפט קמא פעל על פי שורת הדין, נראה כי היה מקום לשקול אפשרות בנקיטת דרך מתונה יותר. בהקשר זה אעיר כי ימים אחדים טרם מועד הדיון פנה הסנגור בבקשה לדחות את הדיון, בנימוק כי יתקשה להתייצב לדיון. בית המשפט דחה את בקשתו וקבע כי ככל שאין באפשרות הסנגור להופיע - עליו לדאוג להתייצבות עו"ד אחר משרדו או מטעמו. נראה כי כך פעל הסנגור, שכן נשלח עו"ד אחר על מנת שיתייצב לדיון. אלא שבשל תקלה - לא התייצב באולם בשעה היעודה (זאת על אף שנכח באולם כב' המותב באותו יום, בשעה אחרת). מיד עם היוודע הטעות פעל הסנגור על מנת לתקנה, ופנה בבקשה מתאימה לבית המשפט קמא.

אמנם, בצדק קבע בית המשפט קמא כי ככלל טעות משרדית אינה מהווה סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון. עם זאת, וככל שמדובר בטעות כנה, ונעשה ניסיון לתקנה בתכופ לגילויה, ניתן היה לשקול נקיטת אמצעי מתון יותר בגין בזבז הזמן השיפוטי (דוגמת חיוב בהוצאות).

בענייננו, לפנים משורת הדין, נוכח הטעות הניצבת בבסיס אי ההתייצבות מטעם המערער לדיון, ולאחר שהתרשמתי מכנותה של הטעות, תוך שב"כ המערער עשה את הנדרש וניסה לתקנה, סבורני כי אין זה התיק שבו יש לעמוד על כך שהמערער ישלם את המחיר בגין הטעות של בא כוחו (ויותר נכון - חליפו של בא כוחו), ומבלי שהמערער קיבל את יומו בבית המשפט.

משכך, מצאתי לאפשר את החזרת הדיון לבית המשפט קמא.

אבהיר, כי מאחר והעילות לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות הן עילות חלופיות, ומשמצאתי כי הטעות באי ההתייצבות, בנסיבותיה, מהווה הצדק סביר לאי ההתייצבות, הרי שלא מצאתי מקום לחוות דעה באשר לעילה הנוספת, וקיומו של חשש לעיוות דין.

עוד אבהיר, ולו למען הסר ספק, כי אין בפסק דין זה כדי להוות תקדים למקרים דומים, וכי יש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו.

הערעור מתקבל אפוא. התיק יוחזר לבית המשפט קמא, להמשך דיון לפניו.

המזכירות תעביר את העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ו' תמוז תשפ"ה, 02 יולי 2025, בהעדר הצדדים.